

Arrest

**nr. 143 474 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 18 maart 2004 te Cairo een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C1)
Het bestuur verklaarde zich akkoord met de afgifte van het visum.

Verzoeker diende op 1 december 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het bestuur verklaarde die aanvraag op 8 april 2011 onontvankelijk.

Verzoeker werd op 16 juni 2011, onder een bijlage 13, bevolen het grondgebied te verlaten, uiterlijk op 24 juli 2011.

Tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, stelde verzoeker op 20 juli 2011 een beroep in tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen.

Verzoeker diende op 20 juli 2011 een tweede aanvraag in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten werden bij beslissing van 20 april 2012 ingetrokken.

Bij schrijven van 11 mei 2012 werd verzoeker uitgenodigd een arbeidskaart B voor te leggen, voorwaarde onder dewelke hij zou worden ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Bij arrest nummer 84 499 van 12 juli 2012 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 8 april 2011.

Verzoeker werd op 2 januari 2013 gemachtigd tot tijdelijk verblijf, namelijk tot 20 januari 2014.

Verzoeker deed op 2 april 2014 aangifte van zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw O.H., van Belgische nationaliteit.

Er werd een meldingsfiche voorgenomen huwelijk opgesteld.

Verzoeker en mevrouw O.H. werden verhoord met betrekking tot hun voorgenomen huwelijk.

De procureur des Konings adviseerde op 12 september 2014 negatief in verband met de aanvraag tot het huwelijk van verzoeker en mevrouw O.H.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek weigerde bij beslissing van 16 september 2014 de huwelijksvoltrekking, omdat op basis van onderzoeksresultaten blijkt dat uit geheel van omstandigheden, bij ten minste één van de echtgenoten de intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Het bestuur weigerde op 21 november 2014 het tijdelijk verblijf van verzoeker te verlengen. Verzoeker had nagelaten een nieuwe, geldige arbeidskaart voor te leggen. De vorige arbeidskaart is sinds 20 december 2013 verstreken.

Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dit betreft thans de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tót 20/01/2014). Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. En een attest dat betrokkene niet ten laste is van het OCMW. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart, arbeidsovereenkomst en bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling over. Betrokkene legt geen attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat hij niet ten laste is. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de proceduretaal in deze het Frans is.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten

op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op, "*Pris de la violation des articles 1 à 5 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du défaut de motivation, de l'article 22 de la Constitution, des articles 8 et 12 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, du principe de proportionnalité et de l'erreur manifeste d'appréciation;*"

Verzoeker betoogt als volgt :

« EN CE QUE la partie adverse motive sa décision par le fait que :

-l'intéressé demeure dans le Royaume au delà du délai légal

-l'intéressé n'a pas produit dans le délai légal un nouveau permis de travail B, un contrat de travail valable ainsi que des preuves d'un travail effectif et récent, alors qu'il s'agit des conditions mises au renouvellement de son titre de séjour

Que cette décision ne tient cependant nullement compte de la vie privée et familiale du requérant sur le territoire, ni de son intention de mariage avec une Belge et passe totalement sous silence cet élément primordial, dont elle la partie adverse était pourtant informée, manquant ainsi à son obligation de motivation;

Alors qu'en ordonnant au requérant de quitter le territoire belge bien que celui-ci ait effectué une déclaration de mariage avec une personne de nationalité belge en passant totalement sous silence l'existence d'une vie privée avec ce Belge, la décision attaquée porte ainsi atteinte au respect de la vie privée et familiale du requérant ;

1. Qu'à ce titre, la décision attaquée constitue une violation du principe de l'unité de la famille et un non-respect de la vie familiale du requérant;

Que l'exécution volontaire ou forcée- de l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant en vue de lui enjoindre de retourner en Egypte en vue d'accomplir ces formalités et entraînerait inéluctablement une séparation entre le requérant et sa future épouse, de nationalité belge, et porterait ainsi gravement atteinte à son droit à l'unité familiale, garanti par l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lequel stipule expressément que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale (...) ».

Que le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH définit les conditions dans lesquelles une ingérence dans le droit à la vie familiale est permise ;

Qu'aux fins de pouvoir définir exactement ce qu'implique le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH, il faut se référer à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg ;

Que dans certains « leading cases », la Cour de Strasbourg a clairement fait le lien entre la problématique du droit au respect de la vie familiale et celle des droits des étrangers, se posant la question de l'impact des décisions concernant les immigrés sur la vie familiale des personnes concernées ;

Qu'il est vrai que la Cour européenne des droits de l'homme rappelle que la CEDH ne garantit pas, comme tel, le droit d'un étranger d'entrer et de rester sur le territoire d'un pays donné ;

Que cependant, même si un tel droit n'existe pas dans la Convention, et même si les Etats membres du Conseil de l'Europe ont le droit de contrôler l'entrée des étrangers sur leur territoire, des mesures d'expulsion ou de refus d'autorisation de séjour à un étranger peuvent affecter le droit au respect de la vie familiale de l'étranger et de sa famille, et interférer avec l'article 8 de la CEDH de manière non justifiée par l'alinéa 2 de ce dernier ;

Que dans de nombreux arrêts, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que les étrangers avaient droit au respect d'une vie familiale effective (arrêt *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, du 27 mai 1985);

Qu'elle a également déjà conclu qu'une mesure d'expulsion d'un étranger pouvait constituer une mesure disproportionnée par rapport au droit au respect de la vie familiale, surtout lorsque un mariage ou des enfants étaient en cause (entre autres, arrêt *Berrehab c. Pays-Bas*, du 21 juin 1988);

Que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé, entre autres dans l'arrêt *Berrehab* précité, les conditions dans lesquelles une décision administrative d'un Etat membre du Conseil de l'Europe pouvait interférer dans la vie familiale d'une personne:

-l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;

-l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;

-il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique;

Que l'examen par la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg de ces conditions dans l'arrêt *Berrehab* précité, peut tout à fait s'appliquer dans le cas d'espèce;

Qu'il résulte bel et bien de l'article 8 de la CEDH et de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme qu'un Etat a l'obligation de protéger de manière effective la vie familiale des étrangers sur son territoire, ainsi que celle de leur famille, et que toute mesure d'expulsion d'un étranger doit être passée au crible de l'examen de proportionnalité ;

Qu'en l'espèce, le requérant a créé en Belgique une vie privée et familiale qu'il convient de protéger ;

Que cette vie familiale ne peut être préservée qu'en Belgique dans la mesure où la compagne du requérant étant de nationalité Belge, tout retour de ces derniers, ne fût-ce temporairement, en Egypte est inconcevable dans la mesure où - en l'absence de lien de mariage-, la future épouse de l'intéressé ne pourrait obtenir qu'un visa court séjour;

Que la Cour de Strasbourg a en effet affirmé que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général d'une part et les intérêts de l'individu d'autre part et que les critères formulés à l'article 8, par. 2 offraient, sur ce point, des indications fort utiles (Arrêt *REES* du 17 octobre 1986, série A, n° 106, p 15, par. 37) ;

Que comme l'a également souligné le Conseil d'Etat, en son arrêt du 25 septembre 1986 (n° 26933, A.P.M., 1986, n° 8, p 108), "l'autorité nationale doit ménager un juste équilibre entre les considérations d'ordre public qui sous-tendent la réglementation de l'immigration et celles non moins importantes relatives à la protection de la vie [privée et]familiale" ;

Que l'article 8 CEDH protège bien le droit de l'individu à mener sa vie de famille et à entretenir des relations familiales dans le respect des valeurs fondamentales qui constituent l'essence des droits de l'homme : la liberté, l'égalité et la fraternité (La mise en oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p.92.) ;

Que les autorités publiques doivent donc s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie privée et/ou familiale ;

Qu'elles doivent aussi parfois agir de façon active aux fins de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie familiale (La mise en oeuvre ..., op.cit., p.97-98.) ;

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit "nécessaire dans une société démocratique" ; 5

Que de plus, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit "proportionnée", c'est à dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public (*Ergec R. & Velu J.*, op.cit., p.563, n°688.) ;

[ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché; qu'il importe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ; qu'il résulte de l'examen tant de l'acte attaqué que du dossier administratif que la seconde partie adverse n'a pas procédé à une telle appréciation; que les deux moyens réunis sont sérieux. (Arrêt *WETE LIKE*)] ;

Qu'ainsi, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de considérer que « Considérant que l'article 8 CEDH n'interdit pas à l'autorité de prendre une mesure qui, comme celle qui fait l'objet du recours, a pour effet d'entraîner l'expulsion d'un étranger du territoire ; que toutefois, lorsque, comme en l'espèce, l'éloignement constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de l'intéressée, celle-ci n'est possible que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une

société démocratique, est nécessaire, entre autres, à la défense de l'ordre public, à la prévention des infractions pénales et, notamment, lorsque l'étranger s'est rendu coupable d'infractions telles que celles qui sont en rapport avec le trafic de stupéfiants, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui, que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

(CE 9 avril 2002, arrêt n°105.428, RDE n°118, avril-mai-juin 2002, pp 246-248) ;

Qu'à la lumière de ce qui précède, une ingérence dans le droit à la vie privée du requérant ne pourrait être considérée comme nécessaire dans une société démocratique au sens de l'article 8 CEDH ;

Qu'il convient de relever, à cet égard, que le seul objectif poursuivi par la loi par le biais de cette ingérence dans ce droit subjectif du requérant au respect de sa vie privée et familiale est de décourager les mariages blancs ou de complaisance célébrés en Belgique aux seuls fins de sortir l'un des époux de la clandestinité ;

Qu'en l'espèce, il est évident que la déclaration de mariage entre le requérant et sa compagne ne consiste nullement en un mariage de convenance - contrairement à l'avis rendu par le Procureur du Roi, devenu définitif en raison de la seule méconnaissance par le couple de leurs possibilités de recours-, ces derniers ayant entretenu une relation amoureuse durant plus de deux ans avant même de prendre la décision de se marier ;

Qu'il ressort à cet égard des déclarations du couple lors de leurs interrogatoires par la police fédérale que celles-ci sont concordantes, le seul grief qui leur a été adressé consiste à ne pas avoir été en mesure de donner la date exacte de leur date de mariage religieux, alors que cette lacune s'explique par leur seul état de stress lors des enquêtes et par le fait que l'on accorde moins d'importances aux dates dans la culture arabe, le couple ayant été en mesure de produire des photos de cette union ;

Que, dès lors, cette ingérence dans le droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ne poursuit pas un but légitime et est totalement disproportionnée à l'objectif poursuivi, à savoir lutter contre les mariages fictifs ou de complaisance ;

Qu'en l'espèce, le retour ou l'expulsion du requérant en Egypte pour y introduire une demande de visa en vue d'un mariage aurait pour effet de la contraindre à rester séparée de sa compagne et ce, durant tout le traitement de sa demande, lequel peut s'étendre sur plusieurs mois, voire plusieurs années au regard de la décision de refus de célébrer leur mariage ;

Qu'en l'espèce, il n'est nullement demandé à la Juridiction de Céans de procéder à un examen d'opportunité quant à la situation familiale du requérant, mais bien de sanctionner l'absence d'examen de proportionnalité au regard de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant dans la motivation de la décision attaquée et ce, dans l'exercice de son contrôle de légalité ;

Qu'en effet, la motivation de la décision litigieuse est stéréotypée, lacunaire et nullement individualisée, celle-ci pouvant avoir été prise à l'encontre de n'importe quel étranger en situation irrégulière alors que la situation familiale du requérant et sa relation avec une Belge imposait à tout le moins une mise en balance des intérêts en jeu et une motivation adéquate en ce sens ;

Qu'en effet, la partie adverse a été informée de la déclaration de mariage effectuée par le requérant avec sa compagne et il ressort clairement du dossier administratif du requérant que sa compagne est une ressortissante Belge ;

Qu'il incombait dès lors de tenir compte de cette situation particulière et des conséquences d'un retour- ne fût-ce que temporaire- en Egypte sur les droits à la vie privée et familiale du requérant dans la mesure où sa compagne ne pourrait l'y accompagner, rendant une séparation inévitable ;

Que de même, l'article 22 de la Constitution consacre que : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit. »

Qu'en l'espèce, tout retour du requérant dans son pays d'origine entraînerait une violation des articles 8 12 de la Convention européenne des droits de l'homme, ainsi que de l'article 22 de la Constitution.

Que le moyen unique est fondé. »

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.3. Het betoog van verzoeker komt erop neer dat hij de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en disproportioneel acht omdat ze strijdig is met de artikelen 8 en 12 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

3.4. De Raad merkt op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende het EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

3.5. Het EHRM oordeelde dat *“In the context of immigration laws and for justified reasons, the States maybe entitled to prevent marriages of convenience, entered solely for the purpose of securing an immigration advantage”* (EHRM 14 december 2010, nr. 34848/07, O'Donoghue e.a. v. Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing die steunt op een weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken na een negatief advies van het parket, terwijl die weigering kan worden aangevochten bij de rechtbank van eerste aanleg, mogelijkheid waarvan verzoeker te dezen geen gebruik heeft gemaakt, kan niet strijdig worden geacht met artikel 12 EVRM dat geen absoluut recht op huwen omvat.

3.6. Artikel 8 van het EVRM, waarvan dezelfde inhoud is neergelegd in artikel 22 van de Grondwet, omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.7. De vraag stelt zich of verzoekers relatie met zijn vriendin in deze omstandigheden kan worden beschouwd als een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit begrip is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Er moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM. Dit is te dezen niet het geval. De ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek heeft op 16 september 2014 een beslissing tot weigering van de huwelijksvoltrekking getroffen, omdat op basis van onderzoeksresultaten blijkt dat uit geheel van omstandigheden, bij ten minste één van de echtgenoten de intentie kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand steunt op een negatief advies van het parket van 12 september 2014 dat blijkens het administratief dossier steunt op de volgende elementen:

“- Meneer verblijft momenteel illegaal in het land waardoor zijn verblijfsstatuut precair is.

- Er zou een religieus huwelijk hebben plaatsgevonden maar geen van de aanstaanden kan een precieze datum daarvan geven.

- Mevrouw huwde een eerste maal op 07.08.2002 met een Marokkaanse onderdaan. Reeds op 02.04.2003 diende zij klacht in tegen ‘haar’ echtgenoot en wegens schijnhuwelijk en werd de procedure gezinshereniging stop gezet.

- Op 25.04.2009 trad zij opnieuw in het huwelijk met een Marokkaanse onderdaan, dit keer in Frankrijk. Aan haar echtgenoot werd een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitgevaardigd dat echter niet kon worden uitgevoerd daar hij reeds naar Frankrijk was afgeschreven. De echtgenoten waren amper van 29.10.2012 tot 14.02.2013 (3,5 maanden) op hetzelfde adres gedomicilieerd. Deze voorgeschiedenis doet vermoedens ontstaan dat mevrouw bij een huwelijk kennelijk niet de intentie heeft een duurzame relatie op te bouwen.

Op basis van deze gegevens adviseert mijn ambt negatief in verband met de aanvraag tot het huwelijk van de betrokkenen.”

Verzoeker heeft het niet nodig geacht om in beroep te gaan tegen deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 18 september 2014. Verzoeker kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het feit dat deze beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand was opgesteld in het Nederlands en het koppel de procedures niet kende. Verzoeker kan ook niet dienstig in het kader van de huidige betwisting kritiek gaan uiten op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die definitief is geworden. Verzoekers bloot betoog dat het te dezen volstrekt niet handelt om een schijnhuwelijk volstaat te dezen niet.

3.8. Verzoeker stelt zeer summier dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie sedert 2012 met zijn vriendin en dat hij sedert 5 april 2014 op een religieuze manier met haar verbonden is (*“il s’est uni religieusement en date du 5 avril 2014”*) maar hij staft dit niet met een begin van bewijs, zelfs niet met een verklaring van zijn vriendin.

3.9. Verzoeker slaagt er met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee de gemachtigde rekening moest houden. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat de gemachtigde er toe gehouden was om over te gaan tot een belangenafweging conform artikel 8 EVRM. Hij betwist voor het overige de juridische en feitelijke motieven niet die kunnen gelezen worden in de bestreden beslissing. Dat ze naar zijn overtuiging stereotiep van aard zijn kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.10. Verzoeker toont met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog ook niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn vriendin te kunnen blijven en verder in België te kunnen blijven vertoeven, hoewel de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Dilbeek op 16 september 2014 wegens vermoeden van een schijnhuwelijk, hij geen beroep aangetekend heeft tegen die beslissing, hij geen aanvraag heeft ingediend of lopende heeft waarin hij zich beroept op zijn relatie met zijn vriendin, sedert zijn aankomst in België in 2004, slechts 1 jaar wettig verbleven heeft van 2 januari 2013 tot 20 januari 2014 en hij geen nieuwe arbeidskaart kon voorleggen alhoewel dit een uitdrukkelijke voorwaarde was voor de verlenging van zijn verblijf en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het doen respecteren van de openbare orde, waartoe het huwelijksinstituut behoort, anderzijds. Verzoekers zaak is derhalve niet vergelijkbaar met de zaak Berrehab waarnaar hij verwijst aangezien het in deze zaak handelde om een vreemdeling die uit de echt scheidt en reeds langere tijd op regelmatige verblijfsbasis in Nederland had verbleven, daar een huis bezat en een job had. Daarnaast onderhield de vreemdeling, gedurende verschillende jaren, zeer nauwe banden met zijn dochtertje. Te dezen is er geen sprake van een gemeenschappelijk kind noch van een echtscheiding. De bestreden beslissing houdt geen gedwongen verwijdering in. Evenmin houdt ze een definitieve scheiding in indien verzoekers vriendin hem niet vergezelt naar Egypte. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België, indien de huwelijksvoltrekking alsnog kan plaatsvinden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de

wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aange-
toond. Evenmin blijkt dat artikel 8 EVRM werd miskend. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete
toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen,
maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december
2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid
maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven
motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat
hier niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing
kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk
besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-
betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring,
samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA